

Henning Urup (V):

Fru Margrete Auken siger, at landmændene er godt tjent med, at vi stiller krav. Jeg kunne godt tænke mig at få uddybet, om det »vi« er som forbrugere eller som politikere. Det synes jeg nemlig der er en meget stor principiel forskel på. For hvis Folketinget tror, at man kan styre en produktion fuldstændig ved at nedlægge forbud osv. herindefra, så tager man fuldstændig fejl.

Derimod tror jeg, at den gode vilje sejrer, hvis det er forbrugerne, der kommer og stiller krav til det produkt, som man nu skal købe. Og det er også det, landbruget i sit oplæg, »Fødevarer frem mod år 2000«, lægger op til: at man skal køre en integreret produktion med en mærkning, hvor der altså lægges vægt på, at der er dyrevelfærd i den animalske produktion.

Dernæst synes jeg, at det er vigtigt, at Danmark ikke går enegang i EU. Det har vi set andre lande der har forsøgt. England bl.a. er godt i gang med det og er faktisk dårlig nok selvforsynende. Sverige har gjort det samme og er heller ikke mere selvforsynende. Engang var de en konkurrent til os på det japanske marked. Det er de ikke mere. De er på vej til at skulle importere fra andre traditionelle produktionssystemer.

Så nævner fru Margrete Auken også burhønsene herhjemme. Det er præcis dér, vi oplever, at hvis ikke vi laver det på EU-plan, så får vi burhønsproblematikken om igen.

Fru Margrete Auken snakkede så yderligere om kæledyr. Jamen jeg ved ikke, hvad forskel der er på en burhøne eller en burso, eller hvad vi nu skal kalde den, en fikseret so, og en kanarieugl, der sidder i sit lille bur, og som er vant til at flyve lange strækninger og at kunne bevæge sig frit. Jeg gad nok vide, hvad forskellen egentlig er.

Margrete Auken (SF):

Jeg skal spare Folketinget for, at vi begynder at diskutere kanarieugle nu. Men til det andet spørgsmål med at stille krav: I masser af tilfælde stiller vi krav herinde, selv om vi også godt vil have forbrugerne til det. Og det går jeg ud fra hr. Henning Urup er med på, altså at det er derfor, vi er her.

Vi kan ikke lade alting regulere af, hvem der nu synes, de vil betale for hvad. Der er altså en række krav også til dyreværn, som vi ikke kan regulere over forbrugersystemet. Dyrene må altså ikke være så meget i lommen på folks pengepung, havde jeg nær sagt. Jeg går heller ikke

ud fra, at det er det, hr. Henning Urup mener – at vi skal udlevere dyrevelfærden til Forbrugerstyrelsen. Jeg håber ikke, det er det, hr. Henning Urup mener. Jeg tror det ikke, og jeg ved, at det ikke mere er det, som de folk, der virkelig har de store ansvarsting inden for landbruget, mener – det går jeg ud fra.

Men det, jeg mente med det, var, at der faktisk er en masse eksempler på, at krav skal støtte en forbrugeraktion.

Jeg kan give et eksempel fra en ganske anden verden, men hvor det er meget tydeligt. Jeg kan huske engang, hvor jeg i Sverige var på besøg på Scania, hvor de var meget fortvivlede over, at man ikke fik lavet en lovgivning for deres lastbiler både vedrørende energiforbrug og emissioner og støj, for så længe der ikke kom krav, blev hele deres forsknings- og udviklingsarbejde spildt. Det kunne altså ikke bare klares ved, at man lod forbrugerkræfterne køre. Der skal være krav i den anden henseende også, ellers satser man for meget på en strategi, hvor éns medproducenter er med i dette her spil: Hvem dør først? Jeg tror, hr. Henning Urup vil være enig med mig i, at hvis man kun skulle satse på, hvem der er god i sådanne sammenhænge, så blev det altså for dyrt for den, der så prøver at være det.

Jeg vil godt her til allersidst nævne, at jeg ikke ved, om vi helt kan være bekendt at sige det med Danmark og enegangen. For det første har vi jo altså ikke støttet England og Sverige i tilstrækkeligt omfang. Det er vigtigt at huske, at da de gik, så gik vi jo ikke engang med. Så vidt jeg er orienteret – men jeg kan være og er forhåbentlig fejlorienteret – så viser det sig, at når vi kommer fra de store ord og de bedårende hensigter og ned til de undergrupper, der skal forhandle tingene, så har Danmark ikke mindst i forhold til svineproduktionen stået på bremsen i de dér EU-systemer og ikke på speederen for at få tingene frem.

Der skal være nogle, der går enegang. O.k., det skal ikke være hr. Henning Urup. Jeg er nok lidt mere stemt for, at vi gør det en gang imellem, for hvis ingen begynder, hvem skal så komme videre? Men vi kan dog i det mindste følge trop, når nogle så begynder at gå, i stedet for at sidde og hovre bagefter og sige: Ha, ha, ha, dér kan du bare se, det gik dig ilde, fordi du gik enegang, og det skal jeg i hvert fald aldrig prøve på mere. På den måde kommer vi jo ikke ud af stedet.